

taba. Miina täitsin teina pallumist, andsin täieliku õppetust, miskombel ma isse mittokord kalla ollen püüdnud. Agga kergemelik eidekene lassi miina õppetuse ühhest kõrwast sisse, teisest wälja. Külmetas sabba teinal jäässe, siis olli ta ülleliig kaua istuma jäänud; olleks ta tund aega warremine sabba wälja tõmbanud, kalla olleks küllalti sanud. Ülleliig ahnus iggas kohhas kahjolik, sest suur tül aab su lõhki! Sedda wana sõna õppetust leidis Kriimsilma emand jää-näppistist. Appi-üüdmise fissa peale tõttasin filmapilgul teinale appi, agga miina nõdder jõud ei wõunud teina ränga kerre wasto. Kui parrajalt wennitasin ja kangutasin, tulli issand Kriimsilm wanedes koldale, ta olli Kigitsa kõrtsis filmad täis laskunud. Miina mõtlesin joobnud mehhe kerra kuuldes: parremine lähhen eest kõrwale, kui et ullopäga ammast affan kiskuma. Nõnda läksin ma oma teed. Küssige luggu emanda käest! Joobnud pä läks wanedes naisele appi; wõib olla, et sure wihhaga sabba otsast isse tükkise mahha kiskus. Tallo rahwa wemmaldega peale kippumine juhtus emandale õnneks, sest irm teggi külmas kohmetanud werre sullaks ja painotas liikmed wirguks. Mis ma piksemalt sest rāgin? Emand seisab isse seal; nõudke teina käest otsust. Emand tulles issegi kaebama, kui luggu tõsi olleks; agga se on Kriimsilma pōrane wana kōmbe, et ta mind ja oma emandat rahwa ees pūab teotada.

Seal ütles Kriimsilma emand: „Iggamees teab

et teie tō ja teggo enam karia poisikese kui mehhe tō sarnane on: walle, pettus, kurjus, silma kirjaline ollemine ja tümal poisikese wallatus! — Teie ollete walleikkude suur issa! kes teid ussub, leiab kahju. Sedda nāggin mõne aea eest kaewo jures; ehk wälletate weel kēna tükkise? — Kaks āmbriid rippusid ahhelatega kaewo ratta külles; teie ollite, kes teab mispārasi? ühte āmbriise istunud ja kaewo lāinnud, kust enam wälja isse ei wõinud peasta. Kogemata kaewule tulles, kuulsin teie üüdmist, küssisin: kes teid kaewu sundis minema? Teie kostsite: „Õnneks juhtusite seie, armas naabri eit! teile annan lahkest süddamest maggusat roga. Astuge āmbriise ja tulge miina jure kõhtu täitma: siin on kalla ja wāhka küllalte. Petliko juttu uskudes, istusin āmbriise. Amber waus minoga kaewu ja Reinowadder tõusis teise āmbriiga ülesse. Imeks pannes küssisin: kuddas se sündis? Teie wastasite: „Üks ülesse, teine alla! se on Ma-ilma wiis. Mõningad sawad allandatud, teised nende läbbi üllendatud, kuidas isse praego nāāte.“ Sedda ütteldes üppasite āmbriid ja läksite oma teed. Murres istusin õhtuni kaewus ja pidin enne peasmist kibbedat malka kannatama. Õhtul tulli rahwas kaewule wet wõtma ja leidis mind seal wangi; mehhed rākisid issekeskis: „wana lambaenlane istub kaewus: toge malgad ja wemmlad seie, siis wirname ülesse ja anname lõhna, et meie leili kätte jääb!“ Mõrtsoka kombel wōeti mind kaewo peal wasta ja wirrotati miina kassokat iggalt poolt;